

Sygn. akt *XI Ka 259/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Wioleta Zawadzka

przy udziale prokuratora Małgorzaty Mincewicz – Sławek

po rozpoznaniu dnia 7 maja 2019 r.

sprawy **K. M.** urodzonego (...) w K., syna M. i M. z domu K.,

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 7 września 2018 roku sygn. akt II K 342/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. – Kancelaria Adwokacka w N. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 259/19

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że w dniu 22 września 2016 roku w K. województwa (...), groził zabójstwem oraz uszkodzeniem ciała W. S., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a ponadto naruszył jego nietykalność cielesną w ten sposób, że wykręcił mu rękę oraz znieważył słowami wulgarnymi,

to jest o popełnienie czynu z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Kraśniku, w sprawie o sygn. akt II K 342/17, uznał **K. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu czterech godzin w stosunku miesięcznym.

Nadto, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 500 złotych, tytułem nawiązki oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. z Kancelarii Adwokackiej w N. kwotę 1 151,28 złotych, w tym należny podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu **K. M.** Natomiast na

podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i określił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła obrońca K. M., zaskarżając je w całości, zarzuciła obrazę:

- art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez brak dokładnego określenia w sentencji wyroku skazującego, przypisanego oskarżonemu czynu, zwłaszcza w zakresie przyjęcia dowolnej tezy, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k.,

- art. 4, 5, 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., przez oparcie ustaleń faktycznych na dowodach jedynie niekorzystnych dla K. M., to jest jedynie na zeznaniach pokrzywdzonego w niniejszej sprawie, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających nie tylko na niekorzyść, ale również na korzyść oskarżonego oraz braku należytego uzasadnienia w tym zakresie,

- art. 4, 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez niesłuszne ograniczenie się przez Sąd Rejonowy do oparcia ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego, to jest tylko i wyłącznie na zeznaniach W. S., nie potwierdzonych innym materiałem zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza zeznaniami świadków O. M. i M. M. (2), poprzez ograniczenie się do „streszczenia” dowodów, bez poddania ich ocenie i wskazania, które z nich były podstawą do uznania faktów za udowodnione, a które z dowodów przeciwnych na to nie zasługiwały, co powoduje niemożność prawidłowej kontroli zaskarżonego orzeczenia oraz brak należytego uzasadnienia w tym zakresie,

- art. 4, 410 i 424 § 1 k.p.k., przez nieomówienie i niedokonanie oceny wszystkich istotnych okoliczności występujących w niniejszej sprawie, a w szczególności w czym przejawiał się zamiar oskarżonego w popełnianiu przypisanego mu czynu.

W związku z powyższym, skarżąca wniosła o uniewinnienie K. M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Rejonowy procedując w sprawie niniejszej nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, o których mowa w zarzutach.

Za absolutnie bezzasadne należy przyjąć stwierdzenie apelującej, jakoby sąd I instancji miał w sentencji zaskarżonego wyroku dowolnie przyjąć „bezdowodową” tezę, iż K. M. dopuścił się przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. Sąd meriti wskazał, iż uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego (podkreślenie Sądu Okręgowego) mu przestępstwa, odnosząc się w ten sposób do opisu czynu z aktu oskarżenia, jednocześnie umieszczonego w przedmiotowym orzeczeniu. Również argumentację zawartą w uzasadnieniu środka odwoławczego dla poparcia sformułowanego zarzutu obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., należy uznać za bezzasadną. Bowiem zaskarżony wyrok zawiera określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Nie zaistniała nadto w niniejszej sprawie, wskazywana przez skarżącą, sprzeczność pomiędzy wyrokiem, a jego uzasadnieniem. W związku z czym, Sąd Okręgowy nie stwierdził braku możliwości przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Przechodząc do kolejnego zarzutu należy wskazać, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone rzetelnie, a poczynione przez Sąd meriti prawdziwe ustalenia faktyczne i wyprowadzone z nich wnioski, znajdujące swoją konkretyzację w dyspozytywnej części wyroku, są konsekwencją kompleksowej oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonanego z uwzględnieniem reguł o jakich mowa w art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom autorki apelacji, ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, obiektywna oraz poprawna pod względem logicznym i faktycznym. Nadto, poprzedzona została należytych jego ujawnieniem w toku rozprawy głównej. Stwierdzić przy tym należy, że sąd I instancji badał i uwzględniał zarówno okoliczności korzystne

dla oskarżonego, jak i te przemawiające na jego niekorzyść. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku odpowiadają natomiast wymogom wynikającym z art. 424 k.p.k.

Sąd Rejonowy dokonał analizy poszczególnych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, w pisemnych motywach rozstrzygnięcia wskazał, które dowody i w jakim zakresie legły u podstaw ustaleń faktycznych. Natomiast argumentacja w nich zawarta, jako logiczna i przekonująca, zasługuje na aprobatę - nie zachodzi zatem konieczność jej szczegółowego powtarzania. Należy również przypomnieć, że ocena dowodów należy do sądu I instancji, bowiem to on, po bezpośrednim przesłuchaniu świadków i odebraniu wyjaśnień od oskarżonego, ma prawo uznać jedne z tych dowodów osobowych za zasługujące na obdarzenie wiarą, a innym odmówić waloru wiarygodności, pod warunkiem należytego uzasadnienia swojego stanowiska w tym zakresie, któremu to zadaniu w pełni sprostał. W związku z czym, nie jest prawdą, jak twierdzi skarżąca, jakoby sąd meriti wysnuł nieuprawnione wnioski i niepoparte materiałem dowodowym twierdzenia, iż K. M. dokonał przestępstwa na szkodę W. S., pomimo braku kategoriycznych dowodów w tym zakresie.

Nieuprawnione jest stwierdzenie, jakoby Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne jedynie w oparciu o zeznania pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy odsyła w tym przedmiocie do dokładniejszej lektury treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Absolutnie nie można zgodzić się ze stwierdzeniem autorki apelacji, jakoby zeznania W. S. w żadnej mierze nie zostały poparte materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wszak już chociażby na początku dokonanej przez sąd oceny zeznań pokrzywdzonego, formułuje on stwierdzenie, iż relacje małoletnich świadków, to jest W. S., M. K. i H. G. są ze sobą zgodne, co do okoliczności istotnych z punktu widzenia rozpoznania niniejszej sprawy, jak też co do innych mniej istotnych okoliczności, tworząc w ten sposób spójną, pozbawioną rozbieżności całość. Nadto, prawidłowo uznał, iż sposób składania zeznań przez wymienione powyżej osoby, wskazuje na to, że starały się one odtworzyć przebieg zajścia w sposób zgodny z tym, co zaobserwowały i zapamiętały. Świadkowie ci wyraźnie artykułują okoliczności, których nie pamiętają, lub co do których nie są pewni. Sąd meriti zasadnie również uznał, brak po stronie pokrzywdzonego motywu, który mógłby skłonić go do pomawiania oskarżonego. Mając więc na uwadze przytoczone rozważania, nadto wyczerpującą ocenę zeznań W. S. dokonaną przez sąd I instancji, nie sposób przyjąć, że niezasadnie uznano jego relację za wiarygodną.

Z pewnością na ocenę zeznań pokrzywdzonego nie mogły wpłynąć relacje zaprezentowane przez O. M. i M. M. (2). Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd odwoławczy odnalazł w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia ocenę zeznań O. M., z której wynika, iż pozostają one w sprzeczności z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, a już sam sposób ich składania poddaje w wątpliwość ich wiarygodność. To ostatnie ustalenie Sąd oparł na opinii biegłej psycholog, która uczestniczyła w przesłuchaniu świadka. Zeznania M. M. (2) nie mogły natomiast podlegać ocenie Sądu Rejonowego, ponieważ nie był on przesłuchiwany w sprawie niniejszej.

Reasumując zatem, dokonana przez sąd meriti ocena materiału dowodowego jest w pełni poprawna i wbrew twierdzeniom skarżącej, nie wykracza poza ramy art. 7 k.p.k.

Od strony podmiotowej przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej, zniewagi oraz groźby karalnej można popełnić tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi zatem, albo chcieć znieważyć pokrzywdzonego, naruszyć jego nietykalność cielesną i wzbudzić u niego uzasadnioną obawę spełnienia groźby, albo co najmniej na powyższe się godzić.

Sąd I instancji omówił w czym przejawiał się zamiar oskarżonego. Wszak zasadnie przyjął, że jego zachowanie było niewątpliwie nacechowane umyślnością, w postaci zamiaru bezpośredniego. Rzecz bowiem w tym, że K. M. wypowiadając wobec pokrzywdzonego groźby, obraźliwe słowa oraz wykręcając mu rękę, chciał to uczynić, bowiem jako osoba dorosła, zdawał sobie sprawę ze znaczenia swoich słów i działań. Słusznie przyjął przy tym sąd meriti, iż intencją oskarżonego było zdyscyplinowanie pokrzywdzonego, poprzez jego zastraszenie.

Reasumując, Sąd odwoławczy stwierdza, iż zasadnie uznał sąd I instancji, że K. M. wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Odnosząc się natomiast do rozstrzygnięcia o karze, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy określając jej wymiar wziął pod uwagę zarówno elementy obciążające, jak i łagodzące dla oskarżonego, bacząc przy tym, by nie przekroczyła ona stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Mając powyższe na względzie, Sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonego, nie stwierdził nadto uchybień procesowych wynikających z art. 439 § 1 k.p.k., ani też rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, wobec czego zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 4 ust. 1, 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019.18), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K., Kancelaria Adwokacka w N. kwotę 516,60 złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

Mariusz Jaroszyński